

ved det, som er fremsat i Flertallets Betænkning; jeg beklager, hvis det ikke skulde være klart, hvad der vindes. Der er Meget foruden det Store og Væsentlige, som stilles i Spidsen, der ogsaa bør have sin Plads. Vi have her stillet i Spidsen de store, vigtige og afgjørende Grunde, overfor hvilke andre Spørgsmaal ere mindre væsentlige for Flertallet; men efterat dette er stillet frem, kommer man med sine Forslag til de øvrige Paragrafer, og man slutter da med at sige: Ifølge det og det vil dette Fremskridt naas. Jeg skal endnu kun minde om, at det store praktiske Udbytte, der skal have af dette Spørgsmaal, er, om disse Par Millioner fremdeles skal holdes udenfor Bevillingsmyndigheden, om Rigsdagens Bevillingsmyndighed fremdeles skal være uanvendelig paa disse to Millioner, eller om de skulle opføres paa Finantsloven, saaledes at de blive Gjenstand for Rigsdagens Bevillingsmyndighed, ligesaa godtsom enhver anden Indtægt og Udgift, Staten har.

H. C. D. Müller: Det forekommer mig ikke, at den ærede Ordfører gav mig egentligt noget Svar paa, om han anerkjendte den Forbindelse, der er imellem den Afgjørelse, der i den grundlovgivende Rigsforsamling skete ved den Grundlovsparagraf, som her i Betænkningen er citeret, og den Overenskomst, som ifølge de Ytringer fra Rigsforsamlingen, som jeg har citeret, af den daværende Folkethingsmand for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning), maa siges ved Grundlovens Givelse at være blevet Resultatet med Hensyn til de kirkelige Indtægter. Jeg vilde ogsaa gjerne vide, om han maatte vedkjende sig, at den Betragtning, som jeg har gjort gjældende som den Anskuelse, der fra begge Sider paa den grundlovgivende Rigsforsamling neredes om de kirkelige Indtægter, er rigtig og begrundet eller ikke. Selv om det ærede Medlem, fordi jeg er et yngre Medlem, maatte vil tillade sig at svare mig temmelig „höhnisch“, saa vilde jeg dog foretrække dette for intet Svar; jeg vilde nemlig foretrække, at han gav et Svar. Jeg skulde nemlig da endnu bedre vide at tage et „höhnisch“ Svar

til Indtægt end hans totale Løshed overfor den Modsigelse, som jeg ifjor fremhævede, der var i hans hele Opfattelse af Folkefinansens Stillings, og i hvilken Henseende jeg under 2den Behandling af Finantslovens Indtægtsliste citerede de paagjældende Pagina i de vedkommende Rigsdagstidender fra forskjellige Sessjoner. Derpaa gav den ærede Ordfører intet Svar; men jeg ønsker dog gjerne paa den af mig idag fremhævede Modsigelse at faa et Svar. Og jeg skal som sagt aabent forud sige, at jeg vil tage ethvert haanligt Svar til Indtægt for, at den ærede Ordfører er ude af Stand til med Klarhed at kunne fralægge sig den Modsigelse, jeg blottede hos ham.

Formanden: Jeg tror ikke, det er værd at forudsætte, at et saadant Svar bliver givet, saalænge der ikke er Exempler paa, at det er blevet givet.

Ordføreren: Jeg skal give det Svar, som den ærede Taler har ønsket. Det ærede Medlem taler Lydf; det gjør jeg nødig, men jeg skal være saa høflig som mulig og sige, at, hvad han har fremsat, var for mig saa slaaende, at jeg slet ikke turde begynde paa at modsig ham.

Th. Nielsen: Det ærede Medlem fra Middelfart (H. C. D. Müller) gik ud fra, at det var meget mærkeligt, at jeg var saa uvidende, at jeg ikke vidste, at det var en Konge, som indførte Tienden, og at denne Konge var bleven slaaet ihjel derfor. Jo det veed jeg meget godt, men jeg veed ogsaa meget godt, at han gav Befolkningen Valget imellem at betale Bøder eller give Tiende, og at den saa valgte at betale Bøder. Jeg veed ogsaa, at man paa sine Steder er bleven presset til at yde Tiende, og forøvrigt kan jeg sige, at den Maade, hvorpaa man er bleven fri for at yde Tiende, er slet paa en mindre retfærdig Maade. Der blev opstillet den Beregning, at man kunde komme til at tabe det Halve eller Flertallets Forslag; men det maatte dog være under den Forudsætning, at jeg havde stillet Forslag, og at disse